



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK**

**JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **D. M. T.** zast. Mgr. Marošem Matiaškem, LL.M., advokátem se sídlem Rumunská 22/28, Praha 2 – Vinohrady, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2014, č. j. OAM-335/LE-LE05-NV-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 12. 2014, č. j. 2 A 60/2014 – 16,

**t a k t o :**

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Maroši Matiaškovi, LL.M., advokátovi se sídlem Rumunská 22/28, Praha 2 – Vinohrady, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 6 800 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

**O d ů v o d n ě n í :**

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím nebyl stěžovateli povolen vstup na území České republiky na základě § 73 odst. 4 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť se stěžovatel prokazoval neoprávněně pozměněným dokladem totožnosti (cestovním dokladem).

**I. Vymezení věci**

[2] Stěžovatel v podané žalobě namítal, že žalovaný nedodržel Směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále jen „směrnice č. 2013/33/EU“). Článek 8 odst. 3 této směrnice taxativně stanoví případy, kdy může být žadatel o udělení mezinárodní ochrany zajištěn. Prokázání se padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti není dle této směrnice samo o sobě důvodem pro omezení svobody žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Dle článku 8 odst. 3 písm. a) směrnice č. 2013/33/EU může být žadatel o mezinárodní ochranu zajištěn za účelem zjištění nebo ověření jeho totožnosti nebo státní příslušnosti. Totožnost stěžovatele však nebyla žalovaným rozporována, neboť se stěžovatel prokázal pravým cestovním dokladem, který byl pouze neoprávněně pozměněn. Aplikované ustanovení zákona o azylu je v rozporu se směrnicí č. 2013/33/EU a stěžovateli neměl být na základě tohoto ustanovení zakázán vstup na území České republiky.

[3] Městský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že bylo bez jakýchkoliv pochybností zjištěno, že stěžovatel při vstupu na vnější hranici České republiky prokázal svoji totožnost pozměněným cestovním dokladem, do kterého byl vlepen padělek schengenského víza č. X, otištěn padělek německého přechodového razítka schengenského typu letiště Frankfurt nad Mohanem č. F227, smyšlené razítko letiště Thessaloniki a vlepeny dva padělky víz Kambodžského království stejného sériového čísla Y, což stěžovatel nikterak nepopíral. Prohlášení o udělení mezinárodní ochrany učinil stěžovatel nikoliv při prvním kontaktu s policejní hlídkou, ale teprve poté, co byl seznámen s tím, že s ním bylo zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 2. a písm. c) bod 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

[4] Směrnice č. 2013/33/EU má stanovenou lhůtu k transpozici členskými státy do 20. 7. 2015 a do té doby je zcela použitelná Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2005/85/ES, o minimálních normách pro řízení v členských státech o přiznávání a odnímání postavení uprchlíka (dále jen „směrnice č. 2005/85/ES“), která umožňuje členským státům stanovit odchylky pro řízení na hranicích, a to i pro osoby, které projeví úmysl požádat o mezinárodní ochranu v tranzitním prostoru mezinárodního letiště. Tato směrnice umožňuje, aby členský stát rozhodl o tom, že nepovolí vstup na své území cizinci, který se prokazuje pozměněnými cestovními doklady ve smyslu § 73 odst. 4 písm. b) zákona o azylu.

[5] Dále městský soud dodal, že z vyjádření žalovaného vyplývá, že v zákonem stanovené lhůtě čtyř týdnů nebylo rozhodnuto o stěžovatelově žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovateli tak byl s odkazem na § 73 odst. 4 zákona o azylu umožněn vstup na území České republiky bez rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

## II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[6] Proti rozsudku městského soudu brojí stěžovatel kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[7] Uvádí, že podle čl. 8 odst. 3 směrnice č. 2013/33/EU může být žadatel o mezinárodní ochranu zajištěn pouze v taxativně vymezených případech. Mezi tyto případy nepatří prokázání se padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, jenž obsahuje jako důvod pro nepovolení vstupu ustanovení § 73 odst. 4 písm. b) zákona o azylu. Do vypršení transpoziční lhůty pro uvedenou směrnici se na řízení na mezinárodním letišti aplikuje původní směrnice Rady Evropské unie č. 2003/9/ES, kterou se stanoví minimální normy pro přijímání žadatelů o azyl (dále jen „směrnice č. 2003/9/ES“), která vůbec neumožňuje zajistit osobu žádající o mezinárodní ochranu. Dále se na uvedené řízení aplikuje směrnice č. 2005/85/ES.

pokračování

[8] I když je řízení v přijímacím středisku na mezinárodním letišti dle § 73 zákona o azylu odchylkou ve smyslu směrnice č. 2005/85/ES, i toto řízení musí být v souladu s čl. 35 této směrnice. Z čl. 35 odst. 3 směrnice č. 2005/85/ES je zřejmé, že členské státy mohou nepovolit vstup na území pouze osobě, jejíž žádost o azyl se považuje za nedůvodnou nebo nepřijatelnou. Český zákonodárce oddělil rozhodnutí o povolení vstupu od rozhodnutí o mezinárodní ochraně, přičemž toto oddělení je problematické z důvodu, že v rozhodnutích o nepovolení vstupu není nijak zdůvodněno, proč se žádost pokládá za nedůvodnou nebo nepřijatelnou. Stěžovateli nebyl povolen vstup z důvodu, že se měl prokázat padělanými nebo pozměněnými doklady. Tento důvod však čl. 35 směrnice č. 2005/85/ES vůbec nezná. Ustanovení § 73 odst. 4 písm. b) zákona o azylu je z tohoto důvodu problematické, neboť neodpovídá podmínkám čl. 35 odst. 3 směrnice č. 2005/85/ES ani čl. 8 odst. 3 směrnice č. 2013/33/EU. Za uvedené situace se měl správní orgán i soud přiklonit k výkladu zákona v souladu s již přijatým, byť ne transponovaným, čl. 8 odst. 3 směrnice č. 2013/33/EU, jenž vůbec nepovoluje zbavení osobní svobody žadatele o mezinárodní ochranu z důvodu prokázání se padělanými nebo pozměněnými doklady, a to i s ohledem na význam osobní svobody v demokratické společnosti a výjimečnou povahu opatření zbavení osobní svobody.

[9] Z uvedených důvodů má stěžovatel za to, že ustanovení § 73 odst. 4 písm. b) zákona o azylu je v rozporu s čl. 35 směrnice č. 2005/85/ES a i s čl. 8 odst. 3 směrnice č. 2013/33/EU. Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě zákona, jenž je v rozporu s právem Evropské unie. Je tudíž nezákonné a mělo být městský soudem zrušeno.

[10] Dále stěžovatel namítá, že rozhodnutí o nepovolení vstupu neobsahuje žádnou úvahu o tom, že nevěděl, že vízové štítky v jeho cestovním dokladu jsou neoprávněně pozměněné. S obstaráním víza mu pomohl člověk, který mu řekl, že pracuje na řecké ambasádě, zároveň mu ukázal svůj průkaz zaměstnance a ujistil ho, že má kontakty na různých ambasádách a vízum mu zařídí. Stěžovatel mu proto předal svůj cestovní doklad a pas mu byl vrácen před odletem z Ruské federace. Nevěděl o tom, že mu měla být do pasu vložena i další víza Kambodže a německé přechodové razítko a razítko letiště Thessaloniki. Přicestoval do České republiky s vědomím, že má pro vstup do schengenského prostoru potřebné vízum, které je i pravé. O neoprávněném pozměnění se dozvěděl až po zadržení policí, načež požádal o mezinárodní ochranu.

[11] Má za to, že pro vydání rozhodnutí dle § 73 odst. 4 písm. b) zákona o azylu je z hlediska zavinění potřebný úmysl dotčené osoby prokázat se padělaným nebo pozměněným dokladem. Z jeho strany chybí přímý i nepřímý úmysl porušit právní řád České republiky. Otázka zavinění měla být předmětem hodnocení ze strany správního orgánu a tudíž i součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jak správní orgán, tak městský soud otázku zavinění nijak neřešily a pouze převzaly skutková zjištění policie České republiky získané v rámci řízení o správním vyhoštění.

[12] Stěžovatel dále odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2013, sp. zn. 5 Azs 15/2013, z nichž dovozuje, že soud musí při přezkumu rozhodnutí o nepovolení vstupu posuzovat, zda rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno v mezích správního uvážení a zda bylo založeno na důvodné obavě ze snahy o zneužití azylového řízení. Dále odkazuje na čl. 31 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, podle kterého by neměl být stíhán za nezákonný vstup na území České republiky, tím spíše za situace, kdy o neoprávněnosti svého jednání nevěděl. Správní orgán v napadeném rozhodnutí vůbec nezkomal důvodnou obavu ze snahy o zneužití azylového řízení, čímž učinil své rozhodnutí nepřezkoumatelným a soud ho měl zrušit.

[13] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2015, ve věci sp. zn. 3 Azs 175/2014, musí správní orgán v řízení před vydáním rozhodnutí o nepovolení vstupu provést alespoň předběžné posouzení žádosti o mezinárodní ochranu dotčené osoby z hlediska její případné nedůvodnosti či nepřipustnosti, jinak je rozhodnutí v rozporu s čl. 35 odst. 3 směrnice č. 2005/85/ES. U stěžovatele žádné takové předběžné posouzení důvodnosti jeho žádosti o mezinárodní ochranu neproběhlo. Stěžovatel není osobou, která by zamýšlela zneužívat azylové řízení v České republice. O důvodnosti jeho žádosti o mezinárodní ochranu svědčí i skutečnost, že ve lhůtě 4 týdnů nebylo o jeho žádosti o mezinárodní ochranu rozhodnuto a tudíž mu byl podle § 73 odst. 4 zákona o azylu umožněn vstup na území České republiky.

[14] Stěžovatel uzavírá, že rozhodnutí o nepovolení vstupu mělo být městským soudem zrušeno i bez návrhu pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodu pro vydání rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť neobsahuje žádnou úvahu o jeho úmyslu prokázat se pozměněným dokladem ani úvahu o důvodnosti obavy ze snahy o zneužití azylového řízení.

[15] Dále odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2011, č. j. 1 As 16/2011 – 103, které jsou dle jeho názoru aplikovatelné i v posuzované věci. Rozhodnutí o nepovolení vstupu je podloženo pouze informacemi od policie České republiky, které byly získány v řízení o správním vyhoštění a které žalovaný nekriticky převzal. Stěžovatel neměl možnost vyjádřit se k tvrzeným skutečnostem (svá tvrzení mohl uvést až v žalobě), nemohl předložit dokumenty na podporu svých tvrzení a nebyl ani seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí. Stěžovatelova nevědomost o tom, že předkládá pozměněné doklady, měla být pro vydání rozhodnutí o nepovolení vstupu klíčovou informací, kterou měl mít možnost uvést a svá tvrzení obhájit před správním orgánem. Za uvedených okolností měl městský soud sám zrušit rozhodnutí žalovaného pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

[16] S ohledem na vše výše uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu, rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2014, č. j. OAM-335/LE-LE05-NV-2014, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[17] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že čl. 8 odst. 3 písm. c) směrnice č. 2013/33/EU umožňuje zajištění žadatele během příslušného řízení za účelem rozhodnutí o právu žadatele na vstup na dané území. Dále poukazuje na to, že vyjádření samotného stěžovatele při pohovoru svědčí o tom, že stěžovatel byl s konkrétním obsahem svého cestovního pasu před svým příchodem do České republiky obeznámen, měl o tomto obsahu své pochybnosti (proto se dotazoval zprostředkovatele, proč jsou tam různá víza a razítka) a byl si také nepochybně vědom nestandardního způsobu jejich získání.

[18] Možnost vyjádřit se před správním orgánem měl stěžovatel při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, včetně vlastnoručně podepsaného prohlášení, a též při následném pohovoru. Podklady pro vydání rozhodnutí tvořily skutečnosti stěžovateli již z předchozího průběhu událostí známé. V čem konkrétně spatřuje nedostatky materiálů postoupených policií České republiky, neuvádí. Tato námitka je tak uplatněna pouze v teoretické rovině bez uvedení dopadu na konkrétní situaci stěžovatele.

[19] Žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

### III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

pokračování

[20] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[21] Soud předně poukazuje na skutečnost, že je kasační stížnost podávána proti rozsudku městského soudu, kterým bylo rozhodnuto o žalobě proti rozhodnutí žalovaného, kterým nebyl stěžovateli povolen vstup na území České republiky na základě § 73 odst. 4 písm. b) zákona o azylu. Aplikace institutu nepřijatelnosti kasační stížnosti (§ 104a s. ř. s.) v této věci nepřipadá v úvahu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2015, č. j. 9 Azs 66/2014 – 69).

[22] Nejprve se soud zabýval námitkou, že měl městský soud zrušit rozhodnutí žalovaného i bez návrhu pro nepřezkoumatelnost [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

[23] Dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84, soud k vadám podle § 76 odst. 1 s. ř. s. přihlíží z moci úřední jen za určitých podmínek. *„Těmi jsou právě případy, kdy rozhodnutí vůbec není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek. Tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu (či z jeho absence), nebo z rozhodnutí samého, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry. Směřují-li tedy žalobní námitky proti vadám podřaditelným ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s., soud podle tohoto ustanovení rozhodnutí zruší bez jednání. V takovém případě není projednání třeba a je nadbytečné zjišťovat souhlas účastníků s rozhodnutím bez jednání. Nesměřují-li však žalobní námitky proti takovým objektivně existujícím vadám, může tak soud učinit, pouze pokud vady brání přezkumu v mezích žalobních bodů, jinak by dispozitivní zásada ztrácela smysl. Pokud soud nařídí jednání, v zásadě se zabývá důvodností žaloby a tomu odpovídají i možnosti rozhodnutí stanovené v § 78 odst. 1, 7 s. ř. s. Ustanovení § 76 odst. 3 věty druhé s. ř. s. umožňující zrušení rozhodnutí (případně vyslovení nicotnosti) z důvodů uvedených v odstavcích 1 a 2 v případě, že tyto vady vyjdou najevo až při jednání, umožňuje soudu využít postupu podle § 76 i tam, kde vady nebyly zjevné v rámci přípravy jednání, ale vyšly najevo až při něm; vady ovšem musí být rovněž natolik závažné, že znemožňují, aby soud posoudil věc v mezích žalobních námitek. Zrušení rozhodnutí bez ohledu na žalobní námitky je ve všech těchto případech pouhým důsledkem toho, že vady jsou takového charakteru, že vylučují jiný postup a rozhodnutí soudu.“*

[24] Lze tedy uzavřít, že krajský případně městský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení dle § 76 odst. 1 s. ř. s., které nebyly žalobcem namítány, pouze v případě, že tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů.

[25] Ze soudního spisu soud ověřil, že stěžovatel uplatnil v žalobě jediný žalobní bod, a to námitku rozporu ustanovení § 73 odst. 4 písm. b) zákona o azylu s čl. 8 odst. 3 směrnice č. 2013/33/EU, z čehož dovozoval nezákonnost rozhodnutí žalovaného (srov. shrnutí v odstavci 2 tohoto rozsudku).

[26] Stěžovatelovo tvrzení obsažené v žalobě: *„Žalobce měl v úmyslu požádat o mezinárodní ochranu ve Frankfurtu, jelikož se nemůže vrátit do Konžské demokratické republiky. S obstaráním víza mu pomohl člověk, který mu řekl, že pracuje na řecké ambasádě, zároveň mu ukázal svůj průkaz zaměstnance a ujistil ho, že má kontakty na různých ambasádách a vízum mu zařídí. Žalobce mu proto předal svůj cestovní doklad a pas*

*mu byl vrácen před odletem z Ruské federace. Žalobce nevěděl o tom, že mu měla být do pasu vložena i další víza Kambodže a německé přechodové razítko a razítko letiště Thessaloniki. Žalobce však vycestovat musel, protože nemohl déle zůstat v Ruské federaci a do Konžské demokratické republiky se nemůže vrátit.*“, za žalobní bod považovat nelze.

[27] Dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyšší správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, je žalobce „*povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost.*“ Výše citované tvrzení obsažené v žalobě nijak nebrojí proti rozhodnutí žalovaného. Uplatněná tvrzení nejsou žádným způsobem vztažena k důvodům rozhodnutí či k jeho zákonnosti. Nejedná se tedy o žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[28] Jediným žalobním bodem uplatněným ve stěžovatelově žalobě byla námitka rozporu ustanovení § 73 odst. 4 písm. b) zákona o azylu s čl. 8 odst. 3 směrnice č. 2013/33/EU. Nejvyšší správní soud neshledal žádné vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 s. ř. s., které by městskému soudu bránily v přezkumu rozhodnutí žalovaného v rozsahu výše uvedeného jediného žalobního bodu. Takovými vadami nemohou být ani stěžovatelem v kasační stížnosti tvrzené vady správního rozhodnutí, resp. řízení před správním orgánem (nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, neboť rozhodnutí neobsahuje žádnou úvahu o stěžovatelově úmyslu prokázat se pozměněným dokladem ani úvahu o důvodnosti obavy ze snahy o zneužití azylového řízení; podstatné porušení ustanovení o řízení, neboť rozhodnutí je podloženo pouze informacemi od Policie České republiky a stěžovatel neměl možnost se vyjádřit k tvrzeným skutečnostem).

[29] Městský soud se námitkou rozporu aplikovaného ustanovení zákona o azylu se směrnicí č. 2013/33/EU a jejím vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí mohl věcně zabývat, což také učinil. Žádné vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 s. ř. s., pro něž by byl povinen zrušit rozhodnutí žalovaného *ex officio*, mu v tom nebránily. S kasační námitkou, že měl městský soud zrušit rozhodnutí žalovaného i bez návrhu, se proto ztotožnit nelze.

[30] Nejvyšší správní soud se dále zabýval namítaným rozparem aplikovaného ustanovení § 73 odst. 4 písm. b) zákona o azylu s čl. 8 odst. 3 směrnice č. 2013/33/EU. Jak správně konstatoval městský soud, uvedená směrnice má stanovenou transpoziční lhůtu do 20. 7. 2015 (srov. čl. 31 odst. 1 této směrnice). V době rozhodování žalovaného dne 13. 11. 2014 (podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí z právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu) tedy ještě nemusela být uvedená směrnice transponována do české právní úpravy. Česká právní úprava tak ani nemusela být s touto směrnicí v souladu. Nepřipadá tak v úvahu přímý ani nepřímý účinek směrnice. I pokud by tedy bylo aplikované ustanovení zákona o azylu v rozporu s touto směrnicí, nemohlo by to mít žádný vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného.

[31] Dalšími kasačními námitkami (rozpor rozhodnutí žalovaného s čl. 35 směrnice č. 2005/85/ES, s čl. 31 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a se směrnicí č. 2003/9/ES) se Nejvyšší správní soud nemohl s odkazem na § 104 odst. 4 s. ř. s. zabývat. Tyto námitky totiž stěžovatel neuplatnil v řízení před městským soudem, ačkoli tak učinit mohl.

#### IV. Závěr

pokračování

[32] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[33] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

[34] Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovený zástupce stěžovatele, Mgr. Maroš Matiaško, LL.M., advokát se sídlem Rumunská 22/28, Praha 2 – Vinohrady, provedl ve věci dva úkony právní služby, kterými jsou první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc, (dále jen „advokátní tarif“)] a písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] spočívající v sepsání doplnění kasační stížnosti. Za jeden úkon právní služby zástupci stěžovatele náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 3 400 Kč. Zástupce stěžovatele pro řízení o kasační stížnosti zdejšímu soudu nedoložil osvědčení o registraci k DPH. K nákladům řízení o kasační stížnosti tedy daň z přidané hodnoty přičíst nelze. Celková výše odměny ustanoveného zástupce tak činí 6 800 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

**P o u č e n í:** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2015

JUDr. Barbara Pořízková  
předsedkyně senátu